

Ved en under 4. Marts 1941 af Formandsskabet for Arbejds- og Forligsnævnet afsagt Kendelse blev Dyrtidstillæggene for det Omraade, der dækkedes af Hovedorganisationernes Overenskomst af 31. Oktober 1939, fastsat til i alt 34,15 Øre pr. Time for voksne mandlige Arbejdere, 21,95 Øre pr. Time for voksne kvindelige Arbejdere og 13,65 Øre pr. Time for Ungarbejdere. Ved Formandsskabets Kendelse af 20. August 1941 blev det fastsat, at de i Kendelsen af 4. Marts 1941 indeholdte Løntillæg skulde blive gældende uforandret til 1. Marts 1942, det vil sige indtil Overenskomsternes normale Udløbstid.

I August 1941 modtog Regeringen fra *De samvirkende Fagforbunds Repræsentantskab* en Henstilling om at gennemføre en Række Foranstaltninger til Imødegaaelse af de store økonomiske Vanskeligheder, der havde ramt danske Arbejderhjem. Repræsentantskabet opstillede i saa Henseende forskellige Forslag, af hvilke et gik ud paa, »at der gennemføres en Pristalsudregning, der først og fremmest tager Hensyn til Prisniveauet paa de egentlige Livsfor nødenheder og opbygges paa Grundlag af de af Krigen skabte Forhold«.

Regeringen gjorde dette Forslag til Genstand for nærmere Overvejelser og var herunder inde paa, om det vilde være rimeligt at sikre Arbejderne dels en fortsat Ydelse efter 1. Marts 1942 af de hidtidige Dyrtidstillæg, dels en Regulering af disse Dyrtidstillæg paa Grundlag af et *særligt, reduceret Pristal* med Udgangspunkt i det sidste Pristal, der forelaa inden Formandsskabets Kendelse af 20. August 1941, det vil sige Pristallet for Juli 1941. Det særlige Pristal, der i saa Henseende kunde være Tale om at lægge til Grund, maatte efter de af Regeringen foretagne Overvejelser være at bestemme som det almindelige Detailpristal med Udskillelse af visse Udgiftsposter (nemlig Skatter, Kontingenter o. lign., Posten: andre Udgifter og endvidere visse Undergrupper af Posten: Fødevarer). Regeringen var imidlertid af den Opfattelse, at den endelige Afgørelse af disse Spørgsmaal, ligesom hidtil efter Lov af 14. September 1940 om Arbejdsforhold, maatte ligge i Arbejds- og Forligsnævnets Haand, og mente derfor ikke ved Lov at burde fastlægge en direkte automatisk Lønregulering. Men man